

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: M. V., bytem Ch., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení*, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze 17.8.2012 proti rozhodnutí žalované ze dne 23.7.2012 č.j. X o přeplatek na dávce důchodového pojištění,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 23.7.2012 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí žalované ze dne 29.9.2011 č.j. X se z r u š u j í pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 20.8.2012 se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 23.7.2012, kterým žalovaná zamítla její námitky a potvrdila rozhodnutí ze dne 29.9.2011 č.j. X, jímž jí byla uložena povinnost vrátit ČSSZ vyplacené částky na starobním důchodu, které nenáležely, v celkové výši 223.437,-Kč podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím žalované ze dne 23.7.2012, neboť jak již uvedla v námitkách, nesouhlasí vůbec se vznikem přeplatku důchodu a s tím, že přeplatek zavinila, když z její strany byly učiněny veškeré kroky, kterými mohla upozornit budoucího plátce jejího hlavního (starobního) důchodu tj. ČSSZ Praha, na skutečnost, že od Ministerstva obrany ČR (dále jen **MO**) je jí vyplácen vdovský důchod a při sepsání žádosti o starobní důchod na pobírání vdovského důchodu od MO upozornila referentku místního důchodového oddělení na OSSZ Cheb, a jak zjistila v současné době z fotokopie žádosti o starobní důchod, tato referentka na žádosti zaslané na ústředí ČSSZ Praha k vyřízení tuto skutečnost uvedla a to přímo na první straně žádosti. Při přiznání vdovského i starobního důchodu nebyla ani zmínka

o § 59 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), a i při respektování tohoto paragrafu ji ČSSZ nemůže napadat, že nesplnila ohlašovací povinnost. Ví, že neznalost zákonů neomlouvá, ale když vstupovala do starobního důchodu, nikdo ji na tuto skutečnost písemně neupozornil v žádném rozhodnutí a dovolává-li se ČSSZ objektivní odpovědnosti, měla by ji i převzít, protože ona si vůči nim ohlašovací povinnost ohledně pobírání vdovského důchodu ze strany MO maximálně splnila. A že oni následně její upozornění nevzali na vědomí a vypláceli jí starobní důchod v plné výši, je přece pochybení ze strany úřadu a ne ze strany občana. Má pouze základní vzdělání a celý život pracovala jako pomocná síla v zemědělství a v Jednotě, proto předpokládala, že úřednice zabývající se důchodovou problematikou a celý úřad ČSSZ zařídí po upozornění další záležitosti s tím spojené. Požadovala znovu přezkoumat její případ a přihlédnout k tomu, že ohlašovací povinnost opravdu splnila a pochybila ČSSZ; dále požadovala, aby celý přeplatek důchodu vymáhaný ze strany ČSSZ po její osobě byl zrušen. *Závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.*

Z odůvodnění zaslané kopie *napadeného rozhodnutí ze dne 23.7.2012* vyplývá, že žalobkyně v námitkách ze dne 7.10.2011 nesouhlasila s rozhodnutím ze dne 29.9.2011, neboť přeplatek na starobním důchodu nevznikl její vinou, když v žádosti uplatněné dne 28.4.1997 uvedla pobírání vdovského důchodu vypláčeného MO a ještě dne 1.2.2012 doplnila, že MO neohlásila skutečnost, že jí byl od 28.4.1997 přiznán starobní důchod, neboť tím pověřila ČSSZ, která byla příslušná k rozhodnutí o souběhu výplaty dávek důchodového pojištění. Žalovaná zdůraznila přezkoumání napadeného rozhodnutí v plném rozsahu včetně podaných námitek a dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí ze dne 29.9.2011 bylo vydáno v souladu s platnou a účinnou právní úpravou a dále uvedla, že vzhledem k tomu, že ČSSZ přiznala žalobkyni od 28.4.1997 starobní důchod, byla také v souladu s citovaným § 115 zákona č. 582/1991 Sb. příslušná k výplatě vdovského důchodu. Jelikož na základě kontroly výplaty dávek důchodového pojištění MO zjistilo, že ČSSZ žalobkyni vyplácí od 28.4.1997 starobní důchod, proto byla výplata vdovského důchodu rozhodnutím ze dne 19.7.2011 zastavena od 1.8.2011 dle § 115 zákona č. 582/1991 Sb. a předána ČSSZ. Žalovaná také citovala § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. a zdůraznila, že toto ustanovení představuje případ tzv. objektivní odpovědnosti, k jejímuž vzniku se nevyžaduje zavinění. Stanoví-li zákon o důchodovém pojištění, že výplata starobního důchodu za určitých okolností nenáleží, pak byl-li důchod vyplácen, má jeho plátce nárok na vrácení vyplacených částek, aniž je třeba zkoumat, zda a nakolik žalobkyně vznik přeplatku zavinila; skutečnost, že žalobkyně uvedla v žádosti o starobní důchod dne 28.4.1997 pobírání vdovského důchodu od MO přiznaného od 13.6.1971 po zemřelém manželovi F. V., není v tomto případě relevantní (*rozhodující*). Vdovský důchod k datu přiznání starobního důchodu ve výši 3.397,-Kč měsíčně byl vyšší než starobní důchod činící k uvedenému datu 3.244,-Kč měsíčně, proto náležel žalobkyni od 28.4.1997 v souladu s § 59 odst. 1 zákona vdovský důchod v plné výši, a starobní důchod ve výši jedné poloviny procentní výměry. ČSSZ vyplatila žalobkyni v období od 28.4.1997 do 31.7.2011 starobní důchod v celkové výši 805.878,-Kč, ačkoliv jí náležela výplata pouze ve výši 272.051,-Kč. Zákonné požadavky pro vznik objektivní odpovědnosti byly splněny, neboť žalobkyni byl vyplácen starobní důchod ve vyšší částce, než který jí dle § 59 odst. 1 zákona náležel. Nárok na vrácení částek vyplacených na starobním důchodu před 3.10.2006 dle § 118a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. zanikl, proto má žalobkyně povinnost vrátit přeplatek na

výplatě starobního důchodu až od 3.10.2006, který do 31.7.2011 vznikl ve výši 223.437,-Kč, tudíž byly námitky žalobkyně zamítnuty a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Předcházejícím rozhodnutím ze dne 29.9.2011 byla uložena povinnost vrátit ČSSZ vyplacené částky na starobním důchodu, které žalobkyni nenáležely, v celkové výši 223.437,-Kč podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí s odůvodněním, že rozhodnutím ze dne 2.9.2011 byla od 1.8.2011 provedena úprava výplaty starobního a vdovského důchodu v souběhu tak, že vyšší vdovský důchod se vyplácí v plné výši a z nižšího starobního důchodu se vyplácí polovina procentní výměry, když k souběhu nároku na výplatu těchto důchodů došlo již dne 28.4.1997, takže výplata starobního důchodu ve výši poloviny procentní výměry náležela od tohoto dne a také bylo uvedeno, jaké částky starobního důchodu od 3.10.2006 do 31.7.2011 měsíčně byly žalobkyni vypláceny a jaké pouze náležely, když nárok na vrácení částek vyplacených před 3.10.2006 zanikl (§ 118a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb.), přičemž od 28.4.1997 do 31.7.2011 jí byl vyplacen starobní důchod v celkové výši 805.878,-Kč, ač jí náleželo pouze 272.051,-Kč. Závěrem bylo uvedeno, že odpovědnost dle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. je objektivní, proto je žalobkyně odpovědná za vznik přeplatku bez zřetele na zavinění.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 5.9.2012 závěrem navrhla zamítnout žalobu jako nedůvodnou a mimo jiné uvedla stejné skutečnosti jako v napadeném i jemu předcházejícím rozhodnutí se zdůrazněním, že u žalobkyně byly splněny zákonné požadavky pro vznik objektivní odpovědnosti, neboť jí byl vyplacen starobní důchod ve vyšší částce, než který jí dle § 59 odst. 1 zákona náležel, proto ČSSZ rozhodnutím ze dne 29.9.2011 uložila žalobkyni povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu ve výši 223.437,-Kč. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou shodné s obsahem uplatněných námitek, v dalším žalovaná odkázala na podrobné vyjádření uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a na podklady dávkového spisu žalobkyně, poukázala i na veřejný zájem na výplatě dávek důchodového zabezpečení v souladu se zákonem a vrácení neprávem vyplacených dávek od příjemců důchodu.

Ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně soud zjistil, že skutečnosti uvedené žalovanou ve vyjádření ze dne 5.9.2012, jehož stejnopis byl zaslán i žalobkyni, odpovídají obsahu tohoto spisu. Soud však také zjistil, že kromě žádosti o starobní důchod sepsané dne 28.4.1997 obsahující údaj, že žadatelka, tj. žalobkyně, pobírá „VA VSZ PHA“ (používaná zkratka: *vdovský důchod po aktivním pojištění od Vojenského sociálního zabezpečení Praha*) bylo v té době založeno oznámení Krajské vojenské správy Plzeň doručené dne 3.XI.1977, že žalobkyni byl přiznán od 13.6.1971 vdovský důchod 732,-Kčs a na 3 syny sirotčí důchod 3x366,-Kčs měsíčně a ještě doklad doručený žalované dne 5.1.1972, kdy k její žádosti Okresní národní výbor, odbor sociálního zabezpečení, v Chebu v souvislosti se žádostí žalobkyně o vdovský a sirotčí důchod ze dne 1.7.1971, která v centrální evidenci žalované měla uvedeno datum narození 30.6.1943, ačkoliv v žádosti uvedla datum narození 30.7.1943, došlo ke změně rodného čísla uvedeného v občanském průkazu z 43 57 30/701 na 43 57 30/170. Ostatní písemnosti byly založeny zejména po 19.7.2011, kdy bylo žalované doručeno na vědomí rozhodnutí MO (nyní Vojenský úřad sociálního zabezpečení Praha) ze dne 19.7.2011 o zastavení výplaty vdovského důchodu a o předání výplaty tohoto důchodu

ČSSZ, kdy na základě kontroly výplaty dávek důchodového pojištění bylo zjištěno, že žalobkyni ČSSZ od 1.4.1997 vyplácí starobní důchod.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle § 118a odst. 2, 3 zákona č. 582/1991 Sb. jestliže byl občanu vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, má plátce důchodu vůči tomuto občanu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely; nárok na vrácení, popřípadě náhradu částek vyplacených neprávem nebo ve výši než náležely, zaniká uplynutím pěti let ode dne výplaty dávky.

Dle § 59 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu důchodu starobního nebo invalidního důchodu a na výplatu důchodu vdovského nebo vdoveckého důchodu, vyplácí se vyšší (nejvyšší) důchod v plné výši a ostatní důchody se vyplácejí ve výši jedné poloviny procentní výměry.

Žalobkyně se podanou žalobou v této věci domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech zjištěných skutečností po pečlivé úvaze v této věci dospěl k závěru o důvodnosti *žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 23.7.2012*. Soud po přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí žalované ze dne 23.7.2012 dospěl k závěru i s přihlédnutím k § 67 odst. 2 věta první a § 68 odst. 1 až 6 zákona č. 500/2004 Sb., dále jen *správní řád* (rozhodnutí se vyhotovuje v písemné formě, obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků a ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků; v odůvodnění se uvedou důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků), že *žalovaná do rozhodnutí ze dne 23.7.2012 úvahy požadované správním řádem neuvedla, protože se plně nevypořádala s námitkami žalobkyně sepsanými dne 7.10.2011 na OSSZ Cheb proti rozhodnutí ze dne 29.9.2011 doplněnými dne 1.2.2012. Odůvodnění rozhodnutí ze dne 23.7.2012 neobsahuje*

žádné srozumitelné vysvětlení, z něhož by žalobkyně pochopila důvody, pro které případ tzv. objektivní odpovědnosti dopadá pouze na ni, i když přesně postupovala tak, jak jí tehdejší znění zákona č. 582/1991 Sb. ukládalo, přičemž zcela odmítla převzít zodpovědnost za úkony, které pracovníci žalované tehdy neučinili, ač byli upozorněni, že je poživatelkou vdovského důchodu z MO. Žalobkyně totiž neměla šanci zjistit ani povinnost ověřovat, zda odpovědný správní orgán rozhodl správně a v souladu se všemi příslušnými právními předpisy, když ona svoji povinnost naprosto jednoznačně splnila ohlášením pobírání vdovského důchodu od MO při podání žádosti o starobní důchod dne 28.4.1997 a i z výše vyplacených důchodů (starobní důchod činil 2.184,-Kčs a vdovský důchod 2.337,-Kč) v době přiznání starobního důchodu mohla těžko dovést, že správní orgán nerozhodl správně, natož když vyplácení předmětných důchodů současně od MO i ČSSZ probíhalo bez jakýchkoliv problémů po dobu 14ti let. Přehlédnout nelze ani žalobkyní namítanou skutečnost týkající se jejího pouhého základního vzdělání i pracovního zařazení (pomocná síla), kdy předpisů sociálního zabezpečení je značné množství a nejsou vždy plně srozumitelné občanům, kteří v této oblasti nejsou vzděláni, a stále je také platná presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu, o čemž byla přesvědčena i žalobkyně.

Soud zjistil, že napadené rozhodnutí ze dne 23.7.2011 i jemu předcházející rozhodnutí ze dne 29.9.2011 jsou nepřezkoumatelná i pro nesrozumitelnost, jelikož z nich není zjistitelné, na základě jakých rozhodných skutečností byl stanoven počátek období od 3.10.2006 (do 31.7.2011), v němž vznikl přeplatek na starobním důchodu 223.437,-Kč, když nárok na vrácení částek vyplacených na starobním důchodu před 3.10.2006 zanikl dle § 118a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb.; navíc v žádném z těchto rozhodnutí není vůbec uvedeno, jaké skutečné částky byly na starobním důchodu v jednotlivých obdobích (3.10.2006 - 13.1.2007, 14.1.2007 - 13.1.2008, 14.1.2008 - 13.8.2008, 14.8.2008 - 13.1.2009, 14.1.2009 - 13.1.2011 a 14.1.2011 - 31.7.2011) vyplaceny a jaké měly být vyplaceny, tedy jak žalovaná došla k výši požadovaného přeplatku, neboť byla uvedena jen výše starobního důchodu v předmětném období měsíčně vypláceného a v jaké výši pouze náležela.

Dle názoru soudu v této věci nelze aplikovat ani § 118a odst. 2 ani odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., neboť ani objektivní odpovědnost příjemce dávky (starobního důchodu) není naprosto bezbřehá a žalobkyně splnila všechny povinnosti při sepsání žádosti o starobní důchod, žádné rozhodné skutečnosti nezamlčela a nelze po ní spravedlivě požadovat vrácení žalovanou vyčísleného přeplatku v této věci, jelikož pochybení spočívá jediné a pouze na žalované, která má i možnost požadovat náhradu vzniklé škody na konkrétním pracovníkovi dle zákoníku práce. Ani dle názoru Ústavního soudu ČR nelze všechna zákonná ustanovení vykládat přehnaně formalisticky, čemuž tato věc plně odpovídá i při respektování zřejmého veřejného zájmu na vrácení neprávem vyplacených dávek od jejich příjemců, ale vůbec nelze přehlédnout ani dobrou víru žalobkyně, že vyplácené důchodové dávky přiznané rozhodnutím správního orgánu jí náleží a která je nepochybně plně spotřebovala s ohledem na jejich výši i s přihlédnutím k životním nákladům v té které době. Nelze přehlédnout ani tu skutečnost, že dle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. má plátce důchodu vůči občanu nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely, ale v případě vyššího starobního důchodu než vdovského důchodu, nedošlo by k uplatnění tohoto paragrafu (*ani dle judikatury Nejvyššího správního soudu v případě souběhu starobního a invalidního důchodu*

není nárok na vrácení přeplatku invalidního důchodu) a je tedy neovlivnitelnou skutečností ze strany žalobkyně, který důchod je vyšší, stejně tak jakých závažných pochybení se žalovaná v této věci dopustí, jejichž následek má nést výhradně žalobkyně sama, přičemž protiprávní stav způsobila jiná osoba, než která nese odpovědnost. Takové fatální pochybení ze strany žalované je málo pochopitelné, neboť systém zpracování důchodových dávek nespočívá pouze na jedné osobě, ale minimálně na zpracovateli dávky, aprobantovi i vedoucím příslušného oddělení.

V souladu s § 88 zákona č. 582/1991 Sb. ve znění platném od 1.1.2010 je smyslem námitkového řízení přezkoumat rozhodnutí správního orgánu tak, aby na konkrétní nesouhlas a námitky účastníka řízení byla dána zcela přesvědčivá, srozumitelná a jasná odpověď formou správního aktu a vyjasnění toho, jakým způsobem k předmětnému rozhodnutí správní orgán dospěl, což v dané věci však není. Pokud účastník řízení, tj. žalobce, nezjistí z rozhodnutí jeho důvody, nemůže se proti němu účinně bránit a celé další řízení - správní i následné soudní - po podání žaloby pak postrádá svůj primární význam.

Soud rovněž nemohl přehlédnout s ohledem na zjištěné skutečnosti, že v této věci nebyla naplněna zásada, že odvolací orgán se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání (tj. námitkách) musí vypořádat se všemi důvody uvedenými v odvolání a uvést, o které právní předpisy a jejich ustanovení se při rozhodování opírá a jakými úvahami se při jejich použití řídil; pokud tak neučiní, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s.ř.s.), jak vyplývá i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně (dále jen **NSS**), který se k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí vyslovil rozšířeným senátem v *usnesení ze dne 19.2.2008, č.j. 7Afs 212/2006-74*, v němž uvedl, že: „*je nepřezkoumatelné takové rozhodnutí odvolacího správního orgánu, pokud rozsah provedeného správního přezkoumání nenalezne odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu*“. K otázce přezkoumatelnosti správních aktů se vyjádřil NSS také v *rozsudku č.j. 7Afs 1/2010-53 ze dne 4.2.2010*, v němž v návaznosti na shora citované usnesení rozšířeného senátu konstatoval: „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Pakliže správní orgán vydá rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž z jeho odůvodnění nelze ničeho zjistit (obsah a důvody jeho vydání), je zcela opodstatněný názor soudu, že je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba jej pro tuto vadu zrušit*“.

Napadené rozhodnutí žalované je tudíž nepřezkoumatelné, když nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, která je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, zjišťuje soud *ex offio*. K učinění takového závěru soudem není zapotřebí namítání nepřezkoumatelnosti žalobcem; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004). *V této věci žalobkyně nenamítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ale vyjádřila nespokojenost s napadeným rozhodnutím ze dne 23.7.2012 a dožadovala se jeho přezkoumání, neboť je nepovažuje za spravedlivé.*

Soud tedy ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalované ze dne 23.7.2012 i jemu předcházející rozhodnutí ze dne 29.9.2011 zrušil pro zjištěné vady řízení, tj. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, jak vyplývá z *výroku I. rozsudku*. Soud se omlouvá za délku tohoto řízení (objektivní důvody).

Žalovaná v této věci nejprve velice pečlivě zváží další postup i v rámci tzv. dobré správy (§ 2-8 *správního řádu*), tedy zda jsou skutečně splněny všechny zákonné podmínky pro použití § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. i s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem a teprve až poté event. *vydá nové rozhodnutí*, jímž bude realizovat rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 16Ad 37/2012 ze dne 30.8.2013, jehož výrok i odůvodnění bude zcela v souladu s příslušnými ustanoveními *správního řádu* a rovněž i s příslušnými ustanoveními zákona č. 582/1991 Sb. i č. 155/1995 Sb. Právním názorem soudu je žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), přičemž dle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování *správního orgánu*, tj. *k datu 23.7.2012*.

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, však náhradu nákladů řízení nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího *správního soudu*, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. srpna 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně